

200702454/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/9272 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 27 maart 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om haar ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

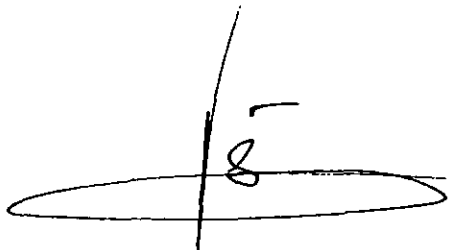
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

248-523.

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/9272

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

eiseres,
gemachtigde: mr. A.J.J. Fraanje, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage, thans de
Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. W.A. Kleingeld, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 17 februari 2006 afwijzend beslist op de aanvraag van eiseres tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij faxbericht van 20 februari 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 9 januari 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiseres is ter zitting verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Voorts is ter zitting verschenen S. Sadat, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000):

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);

l. verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn;".

Artikel 1(A), aanhef, en onder 2, van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

(...)

(2) Die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en ten gevolge van bovenbedoelde gebeurtenissen verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.

Artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, luidt als volgt:

"Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen."

2.2. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000. Verweerder stelt daartoe - samengevat - het volgende.

De vrees van eiseres voor uithuwelijking, dan wel ontvoering en de problemen die daaruit voortvloeien zijn niet te herleiden zijn tot een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag. Eiseres kan derhalve niet als Verdragsvluchteling worden aangemerkt. Uit de verklaringen van eiseres is bovendien niet gebleken dat de autoriteiten haar geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de man die haar dwingt hem te huwen.

Verweerder stelt verder dat uit het relaas van eiseres niet de conclusie kan worden getrokken dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel

3 Europees Verdrag tot schending van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verweerder volgt eiseres niet in de stelling dat zij moet worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw. Uit haar verklaringen is gebleken dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan voor een periode van vijf jaar bij haar tante en haar meerderjarige zoon,

heeft verbleven. Eiseres kan zich bij terugkeer weer bij hen voegen. Dat haar tante weduwe is maakt dit niet anders. Daarnaast zijn er in het land van herkomst nog twee meerderjarige neven woonachtig. Aan de documenten die eiseres heeft overgelegd kan niet de waarde worden gehecht die eiseres daaraan gehecht wil zien. Omdat het kopieën betreffen kan de echtheid en authenticiteit van deze documenten niet worden vastgesteld. De brieven van familieleden zijn bovendien niet afkomstig uit objectief verifieerbare bron. Bovendien is verweerder uit de verklaringen van eiseres gebleken dat zij beschikt over een sociaal netwerk nu nog een tante en dienst meerderjarige zoon in Afghanistan woonachtig zijn.

Voor zover eiseres zich beroept op schending van artikel 3 EVRM in verband met

ontvoering en gedwongen huwelijk, wijst verweerder erop dat volgens het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (hierna: WBV 2004/60) de veiligheidssituatie in Kaboel, dankzij de aanwezigheid van ISAF, relatief goed is te noemen. Eiseres kan zich bij voorkomende problemen wenden tot de autoriteiten.

Verweerder ziet voorts geen aanleiding eiseres een verblijfsvergunning asiël te verlenen op grond van het traumatabeleid, nu de gestelde problemen niet zijn te herleiden tot een van de gronden genoemd in dat beleid (hoofdstuk C1/4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000). Ook de dood van haar ouders en zus biedt hiervoor geen aanleiding, nu eiseres eerst vijf jaar na deze gebeurtenis haar land heeft verlaten. Verder stelt verweerder dat eiseres met het enkele beroep op de algehele onveilige situatie in haar land niet concreet heeft onderbouwd dat in haar geval sprake is van bijzondere individuele omstandigheden waardoor zij niet kan terugkeren. Dat eiseres inmiddels een kind heeft gekregen kan niet tot een ander oordeel leiden, nu dit geen verband houdt met de redenen voor vertrek.

Verweerder ziet derhalve geen aanleiding eiseres verblijf toe te staan op een van gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

Daarnaast heeft verweerder ambtshalve beslist eiseres geen verblijfsvergunning op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 te verlenen, nu voor eiseres adequate opvang aanwezig kan worden geacht bij één van haar tantes in Afghanistan.

2.3. Eiseres kan zich met het besluit tot afwijzing van haar asielaanvraag niet verenigen en heeft daartoe het volgende aangevoerd. De problemen van eiseres zijn te herleiden tot vervolging wegens sekse, hetgeen wel Verdragsgerelateerd is. Voorts stelt eiseres dat gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM betekent. Eiseres zal zich ter bescherming niet kunnen wenden tot de autoriteiten van haar land. Eiseres verwijst in dit verband naar de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 28 december 2004, AWB 04/55086 (NAV 2005/1, 03-kort), waarin is overwogen dat bij gedwongen uithuwelijking sprake kan zijn van schending van artikel 3 van het EVRM, indien de betrokkene daartegen geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten. Gebleken is dat de autoriteiten eiseres niet de gewenste bescherming kunnen geven. Voorts blijkt uit de overgelegde brieven dat zij ook geen beroep kan doen op de bescherming van haar tante en neef nu deze hun woning hebben verlaten en niet bekend is waar zij thans verblijven. Ook haar tante is verhuisd, naar een eiseres onbekend adres in een andere wijk. Bovendien is niet gebleken dat deze tante, die ook weduwe is, bereid is voor eiseres te zorgen. Eiseres beschikt aldus niet over een sociaal netwerk in Afghanistan. Indien verweerder de documenten die eiseres heeft overgelegd wenst te onderzoeken op authenticiteit kan hij de originelen opvragen bij haar gemachtigde. Het is eiseres niet duidelijk waarom verweerder geen waarde wil hechten aan de brieven van familieleden, aangezien verweerder wel uitgaat van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verder stelt eiseres, in het kader van artikel 3 van het EVRM, dat zij op is bevallen van een dochtertje, dat de Nederlandse nationaliteit heeft, evenals de biologische vader, die zijn dochtertje nog voor de geboorte heeft erkend. Ten aanzien van de ambtshalve weigering van een verblijfsvergunning regulier stelt eiseres dat adequate opvang in Afghanistan bij een van haar tantes om voornoemde redenen niet mogelijk is.

2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, uitgaande van de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiseres, terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin

van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft hiertoe met juistheid gesteld dat de door eiseres ondervonden problemen, welke voortvloeien uit de dreiging van een gedwongen huwelijk en ontvoering, niet Verdragsgerelateerd zijn en derhalve niet kunnen leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingschap.

2.4.2. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat eiseres zich bij voorkomende problemen met de man die haar tot een huwelijk wilde dwingen en haar wilde (doen) ontvoeren kan wenden tot de (hogere) autoriteiten in Kaboel. Hoewel uit de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de situatie in Afghanistan kan worden afgeleid dat de autoriteiten lang niet in alle gevallen bescherming kunnen of willen bieden, is in het specifieke geval van eiseres niet gebleken dat de autoriteiten niet willens of in staat waren eiseres te helpen. Zoals eiseres in haar nader gehoor heeft verklaard, is de politie desgevraagd naar de woning van haar tante gekomen en zijn eiseres, haar tante en haar neef meegenomen naar het politiebureau om in verband met het voorgevallene te worden gehoord. Naar aanleiding van de door hen afgelegde verklaringen zijn de mannen opgepakt en in hechtenis gehouden. Het enkele feit dat de mannen na twee dagen en na ondertekening van een 'schriftelijke verplichting' weer zijn vrijgelaten, vormt naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende grond om aan te nemen dat deze vrijlating verband houdt met de (hoge) maatschappelijke positie van de mannen en kan voorts niet tot de conclusie leiden dat de autoriteiten niet willens of niet in staat waren eiseres (nog langer) bescherming te bieden.

Verweerder heeft voorts in het beroep van eiseres op het beleid inzake alleenstaande vrouwen, zoals uiteengezet in WBV 2004/60, terecht geen grond gezien voor het oordeel dat eiseres bij uitzetting een reëel risico loopt in de hiervoor bedoelde zin. Volgens dit beleid wordt een vrouw als alleenstaand aangemerkt indien er bij terugkeer naar Afghanistan geen echtgenoot of ander meerderjarig familielid aanwezig is of meereist, waarmee de betrokken vreemdelinge voor vertrek uit Afghanistan in familieverband samenleefde en weer kan gaan samenleven. Eiseres heeft verklaard dat zij in de vijf jaar voor haar vertrek heeft samengeleefd met haar tante en haar (meerderjarige) neef. Gelet hierop is de rechtbank in navolging van vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zoals de uitspraak van 25 januari 2006 (200507876/1; LJN: AV1011), van oordeel dat verweerder eiseres, nu in Afghanistan meerderjarige familieleden aanwezig zijn, waarmee zij voor haar vertrek uit haar land in familieverband samenleefde, terecht niet als alleenstaande vrouw in evenbedoelde zin heeft aangemerkt. Verweerder heeft voorts, gelet op evengenoemde uitspraak, in de enkele niet met objectief verifieerbare gegevens onderbouwde stelling van eiseres, dat zij niet op de hoogte is van het verblijfsadres van haar tante en haar neef en dat zij geen contact meer met hen heeft, geen reden hoeven zien voor een ander oordeel. Daarbij heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat de brieven van familieleden die eiseres heeft overgelegd niet afkomstig zijn uit objectief verifieerbare bron, zodat daaraan niet de waarde kan worden toegekend die eiseres eraan gehecht wenst te zien. Verweerder heeft derhalve terecht gesteld dat eiseres geen verblijfsvergunning kan ontlenen aan het volgens het WBV 2004/60 gevoerde beleid.

Gezien het vorenstaande heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat eiseres geen aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan maken.

2.4.3. Verweerder heeft voorts geen aanleiding hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning asiel te verlenen op grond van het traumatabeleid of wegens bijzondere individuele redenen van humanitaire aard. Gedwongen uithuwelijking of ontvoering, zoals waarover eiseres heeft verklaard, kunnen niet vallen onder de – limitatief opgesomde – voorwaarden als genoemd in het traumatabeleid, neergelegd in hoofdstuk C1/4 van de Vc 2000. Ook de dood van de naaste familieleden – de ouders en zus – van eiseres kan er niet toe leiden dat eiseres verblijf dient te worden toegestaan op grond van voornoemd beleid. Nu eiseres eerst vijf jaar na deze gebeurtenis heeft besloten haar land te verlaten, kan gelet op het tijdsverloop geen causaal verband meer worden aangenomen tussen deze gebeurtenis en het vertrek van eiseres uit haar land.

Voor zover eiseres heeft beoogd in dit kader een beroep te doen op verweerders beleid ten aanzien van alleenstaande vrouwen, neergelegd in WBV 2004/60 en zoals hiervoor besproken, geldt dat ten tijde van het bestreden besluit nog geen recht op een verblijfsvergunning asiel wegens bijzondere individuele redenen van humanitaire aard aan dit beleid kon worden ontleend. Op 10 februari 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken een nieuw ambtsbericht uitgebracht inzake de situatie in Afghanistan. De uitvoeringsconsequenties van dit ambtsbericht zijn vervolgens neergelegd in WBV 2006/22. Eerst op grond van dit WBV worden alleenstaande vrouwen van Afghaanse nationaliteit aangewezen als specifieke groep, die om andere redenen dan traumata, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op de c-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Daargelaten de vraag of zij dit nieuwe WBV in het kader van artikel 83 van de Vw 2000 kan meenemen in de beoordeling, is de rechtbank van oordeel dat dit evenwel niet tot een ander oordeel leidt als hiervoor gegeven onder rechtsoverweging 2.4.2.

De omstandigheid dat eiseres hier te lande is bevallen van een kind dat, evenals de biologische vader die zijn kind voor de geboorte heeft erkend, de Nederlandse nationaliteit heeft, betreft een gebeurtenis die niet in het land van herkomst heeft plaatsgevonden en reeds om die reden geen verband houdt met de redenen van vertrek, zodat verweerder ook hierin geen aanleiding heeft hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning asiel te verlenen wegens bijzondere individuele redenen van humanitaire aard.

De rechtbank is gelet op het voorgaande dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning te verlenen op de grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.4.4. Verweerder heeft in hetgeen eiseres heeft aangevoerd geen aanleiding hoeven zien voor het oordeel dat terugkeer naar het land van herkomst in verband met de algehele situatie aldaar van bijzondere hardheid is. Daargelaten dat eiseres eerst bij aanvullend beroepsschrift van 7 december 2006 een beroep heeft gedaan op het categoriaal beschermingsbeleid, geldt dat het besluit om al dan niet een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de discretionaire bevoegdheid is van verweerder. Bovendien heeft de Afdeling bij uitspraak van 31 augustus 2006 (200603935/1, JV 2006/420) nog recentelijk geoordeeld dat, gegeven de ruime beoordelingsmarge die verweerder hierin volgens vaste Afdelingsjurisprudentie toekomt, het niet voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Afghanistan de rechterlijke toets kan doorstaan. De stukken waar eiseres in dit verband naar verwijst leveren onvoldoende grond op voor het oordeel dat verweerder hiertoe in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning te verlenen op de grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

2.4.5. Gezien hetgeen hiervoor, met name onder rechtsoverweging 4.2.2., is overwogen heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat voor eiseres adequate opvang in Afghanistan aanwezig is bij haar tante Soraya en diens meerderjarige zoon, dan wel bij haar andere tante. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" te verlenen.

Het beroep is derhalve ongegrond.

4.2.6. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.G.L. de Vette, rechter, en door deze en M.G. den Ambtman, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 27 MRT 2007

Afschrift verzonden op: 27 MRT 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr A.J.J. Fraanje
Mr B.J. Manspeaker

Steegoversloot 54
3311 PP Dordrecht

Tel. 078 614 50 16
Fax 078 614 55 25

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

C 2033
- 5 APR 2007

ZAAKNR. 200702454

AAR: V I

BEHANDELD: DD: PAR:

FRAANJE & MANSPEAKER
ADVOCATEN**Alsmede per post**

betreft: IND Regio Zuid-Oost AMA AMA taken landelijk
onze ref: 20070110 / ar
uw ref: 0409.07.0264

datum: 5 april 2007

PER FAX: 070-3651380
Raad van State Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Griffier: gemachtigde heeft bij u een rekening-courant t.b.v. de betaling van het griffierecht

onder de naam: "Fraanje en Manspeaker advocaten"

**Hoger Beroepschrift Vreemdelingenwet Asiel+ Ambshalve
Regulier**

Ten behoeve van de vreemdeling:

achternaam

voornamen

geboortedatum

nationaliteit

Afghaans

geslacht

V

woon- of verblijfplaats

Van:naam gemachtigde
volmacht

A.J.J. Fraanje

De advocaat verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

plaats van vestiging
correspondentieadres
telefoonnummer

Dordrecht

Steegoversloot 54, 3311 PP Dordrecht

faxnummer

078 614 50 16

078 614 55 25

Overige gegevens:

IND-nummer

0409.07 0264

CRV-nummer

IND-district

datum bekendmaking uitspraak

IND Regio Zuid-Oost AMA AMA taken landelijk

27 maart 2007

omschrijving uitspraak

Het beroep is ongegrond verklaard.

Tegen genoemde uitspraak, welke hierbij is gevoegd (*), wordt hoger beroep ingesteld en de volgende grieven aangevoerd:

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 2.4.2 in de bestreden beslissing overwogen dat: "de brieven van familieleden die eiseres heeft overgelegd niet afkomstig zijn uit objectief verifieerbare bron, zodat daaraan niet de waarde kan worden toegekend die eiseres er aan gehecht wenst te zien".

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 2.4.2 vervolgens overwogen: *"Verweerder heeft derhalve terecht gesteld dat eiseres geen verblijfsvergunning kan ontlenen aan het volgens het WBV 2004/60 gevoerde beleid"*.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 2.4.5 verder overwogen: *"Dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor eiseres adequate opvang in Afghanistan aanwezig is bij haar tante Soraya en diens meerderjarige zoon, dan wel bij haar andere tante. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' te verlenen"*.

Toelichting:

Bij een beoordeling van een asielaanvraag dient verweerder ook rekening te houden met brieven, afkomstig van familieleden. Het enkele feit dat deze brieven *"niet afkomstig zijn uit objectief verifieerbare bron"* neemt niet weg dat de inhoud van die brieven betrokken moet worden in de beoordeling van de aanvraag.

Verweerder heeft in het geheel geen rekening gehouden met de inhoud van deze brieven en de rechtbank heeft het standpunt van verweerder goedgekeurd. Daarbij is gehandeld in strijd met het Vluchtelingenverdrag en met de regels van bewijsrecht.

Dordrecht, 5 april 2007.

A.J.J. Fraanje.